

Den siste af sin ått.

Ur Hvar 8 Dag af J. E. Kesli.

Det var en sommardag år ... 2. Den sommaren havde jeg tagit mig fore at ströfva omkring i de mest oländiga öbygder i — land och hade hela den dag, hvarom här är fråga, marscherat utan att träffa på annat än skog, stenbunden mark och här och där en hare eller ripa.

Dagen var brännande het. Till och med i skogens dunkel var värmen så tryckande och kvävande att det forekom mig som något förfärligt, ofattbart ämne höll på att omsvepa mig. Och ju längre jag gick dess mer obehaglig blef denna känsla.

På förmiddagen hade jag träffat på en bäck med kristallklart vatten men från den stunden till långt fram på eftermiddagen fann jag ej annat än dypolar och träskhål, från hvilka grodorn uppstämde sina kärleksånger.

Så med ens blef det alldeles mörkt i skogen; så mörkt att jag fick en egenmodig känsla utaf att något föredömligt jag satte mig på en sten invid skogstigen och lik som väntade på detta något. Allt mera tryckande blef denna känsla af att något föredömligt var i antågande; naturen liksom höll andan i förbindan därpå — endast en sakta susning för genom skogen liksom en andeviskning. Med härfan lyssnade jag till denna susning. Underliga tankar uppstego hos mig. Jag tyckte mig höra min moders ande hvista till mig på ett språk, som jag ej förstod, men hvilket klingade som aflägsen, öfvervågande musik tills med ens en fruktansvärd eldstemma genomskär mörkret och ett dånande brak afbröt andeviskningen.

Så blef det tyst. Mörkret blef om möjligt mörkare. Så började susningen och öfvergick snart till ett öfvervågande dån, för hvarvare nynt afbrutet af skarpa knallar, föregångna af bländande eldtungor.

Jag förmodade icke resa mig från stenen, så stark föreföll mig den. Men så snart jag såg till raseri innan jag full af förskräckelse öfver detta fruktansvärda övader, kunde stiga upp. Jag tog ett par steg framåt — då — blödet stelnade i mina ådror — jag såg i mörkret ett par glöddande ögon med ett vildt uttryck strålande på mig och hörde en stämma, hvars våldiga klang öfverröstade stormens ohyggliga dån.

— Förbannad vare denna dag ifrån evighet till evighet!

Minna ben nekade att göra tjänst, jag sjönk på knä i mossan där det med ens blef ljusare, rågnen började falla med den kraft endast ett åskrägn förmår.

Jag reste mig upp, såg mig omkring, men kunde icke upptäcka en levande varelse.

Men på detta sätt kunde det icke fortgå. Jag blef genomvatt och måste söka upp den människoboning jag nu visste skulle finnas i närheten.

Och den fanns. En liten låg stuga med torrtak, små gröna fönsterrutor och ett stort bråspjäll öfver skottspörringen.

Vid mitt klappande på dörren kom en gammal, lutande, gråhårig gumma och öppnade. Hon kastade en hastig, forskande blick öfver min vattendryppande gestalt, hvarefter hon uttalade orden:

— Valsignad vare eder ingång. — Dess or stod i sådan sällsam kontrast till det utrop jag nyss hört, att jag nästan glömde att stiga in. Då jag emellertid kommit in i rummet fann jag att det härbergerade ännu en mänsklig varelse. Denne var en gammal man — synbarligen betydligt äldre än kvinnan. Han satt i en stor stol med armarna hvilande på armstöden. Hans långa, hvita skägg och hår, hans våldiga gestalt och hans skarpa grå ögon gjorde att jag nästan ofrivilligt ägnade honom en ganska tydlig uppmärksamhet och vördnad.

Nu blef jag omhulad på bästa sätt och snart satt jag med torrkläder, smärt och våldande på sängkanten framför den gamle patriarken.

Denne hade icke sedan jag anlände yttrat ett enda ord eller gjort en enda rörelse, hvarefter jag nästan började tro att han var både stum och lam. Endast de skarpa blickarna följde alla mina rörelser.

Så har det hållit på år efter år. Ännu två gånger ha personer för-

tänkte jag några ögonblick på huru jag bäst skulle komma i samtal med de gamle, då mannen plötsligt började:

— Huru kom ni hit till dessa öbygder, herre?

Jag berättade nu i korthet om mina vandringar, berättade honom huru jag samma morgon brutit upp från en by och hela dagen vandrat genom skogar och öfver mossar för att besöka en sjö, som skulle befinna sig någonstädes i närheten och hvars skönhet prisats i byn. Så tillade jag:

— Det var godt, men på samma gång underbart att träffa på ett gästfritt hus efter detta övader.

Mannen nickade gång efter annan under min berättelse. Då jag slutat sa han:

— Ja, hvad sjön beträffar så ligger den nog i närheten, men ni måtte ha gått märkvärdiga vägar. Det är icke mer än en half mil härifrån till byn.

— Ingen skada skedd då, påstod jag men, tillade jag, då är det väl ofta någon af byns innevanare här ute i skogsmarken?

Jag kände, att den ton, hvarmed jag uttalade denna fråga, icke var fullkomligt lugn. Den gamle kastade ock en spörjande blick på mig då han sade:

— På alla de år jag bott här, har jag icke hört eller sett att någon af byfolket varit hitöfver.

— Då var det måhända första gången idag.

— Hur så? Ni, herre, hör väl icke till byfolket och turister komma nog någon gång allt emellan.

Nu berättade jag för de båda andlös lyssnande gamla mitt märkliga äfventyr under elementernas raseri och allt som min berättelse forskred undergick deras uttryck förändring.

Den gamla kvinnan sjönk ihop allt mer och mer, hon blef om möjligt allt blekare och slutligen alldeles askgrå under det den gamle i den stora stolen stundom skakade liksom af en inre frossa.

Då jag slutat var det tyst i stugan en lång, lång stund. Det var en tystnad, som gjorde mig betydligt obekvämlig som den var en dedrag.

Sakta, helt sakta, lyftes slutligen den gamles hvita huvud och en blick full af outhärlig vördnad träffade mig.

— Herre sade han med darrande röst. Gud är med eder. Ni har undergått en stor fara.

Jag betraktade honom förvånad utan att kunna säga ett enda ord.

— Vänta litet, till dess jag blir litet lugn, skall ni få höra en underlig historia.

Gubben teg några minuter, hvilka jag använde att reda och koncentrera mina tankar för att kunna noga fatta hvad som skulle följa.

Slutligen började han:

— Det hör egentligen icke till saken, hvem jag är; men jag vill dock säga eder att jag icke är svensk, ehuru jag varit här i landet, så länge, att ingen kan förstå annat. Icke heller hör det till saken, hvarför jag lämnade mitt hemland och huru jag kom hit — allt, min syster här och jag kommo hit för länge, länge sedan. Vi ha nu bott i denna stuga i fyrtio år.

Strax efter vår hitkomst började märkvärdiga berättelser cirkulera man och man emellan i byn. Man berättade om onda andar, som drevs sitt spel i skogarne. Man hade hört skott, höga rop och ohyggliga hvissningar med mera dylikt, men aldrig såg man något.

Man börjde i byn tro oss stå i förbund med mörkrets makter. Sällan kom någon åt våra bygder, men en gång — det är väl omkring trettiofem år sedan, kom en turist till byn, försedd sig med god rest och tog denna väg. Här var han aldrig sedd, men han återfanns af mig mördad, skjuten genom hjärtat, i skogen.

Vi råkade ut för mycket obehagliga händelser härigenom, men just denna gång kunde vi forskaffa oss goda vittnen, som styrkte vår oskuld.

Nu blefvo de underliga händelserna i skogen allt flera, det huserades värre i våra trakter. Underökningar anställdes den ena gången efter den andra, utan resultat. Man hörde skott, en våldig klangfull stämma, tydliga hvissningar och prassel men kunde ej upptäcka ett spår af någon levande varelse.

Så har det hållit på år efter år. Ännu två gånger ha personer för-

svunnit och återfunnits skjutna i skogarna, senast just i dag för två år sedan.

Men sedan dess har allt varit lugnt, intet har afbröts och jag har glädt mig åt att det förskräckliga vore öfverståndet.

Men nu —

Solen hade sjunkit. Det var blifvit skumt i stugan och just som den gamle uttalat de sista orden hörde vi från dörren en stämma, hvars klang och tonfall jag hört en gång förut och hvilken jag aldrig glömmde.

— Min vän, det är öfverståndet! Den gamla kvinnan kröp in i en vrå, jag för upp ur mina drömmar och den gamle patriarken reste hela sin våldiga gestalt ur stolen under det vi stirrade mot dörren. Ingen af oss hade märkt när eller hur röstens ägare inkommit. Den gamle var den, som först återvann fattningen:

— Hvem du än är, valsignad vare din ingång, ljöd hans stämma fast och orubblig.

Då trädde fram i rummet en liten man till utseendet så svag och bräcklig att det förundrade mig. Hans ansikte var vaxgult, hans grå hår fladdrade om hans stora huvud, hans kropp darrade men de glöddande ögonen och den våldiga klangfulla stämman kände jag igen — jag hade sett och hört dem förut.

— Hvem jag är? — En man utan namn — nej, ingen man, en bortkastad varelse, ett afskum, ett gissel, som utslitit och odugligt är — ett litet utan mål! Hvarifrån? — Från ett land, det ingen af er skadat. Från ett land, där myrten blommar och där orangen bär guldglänsande frukter. Från ett land, där de grottupphyllda bergen resa sig i skyhögt trots mot det våldiga blå havet. Från ett land där sol och människohjärta äro idel eld. Från ett land där en skymf afväjs i blod — i hela släktens blod!

En man har skymfat mig. Jag ville hämnas, men jag kunde det icke. Den eländige flydde mig. Jag följde hans spår till detta land. I en stad dödades jag en man, som jag trodde vara han, men det var en annan. Så tro jag och flydde hit till dessa björnarnas bygdar. Här har jag nu lefvat i år — i evigheter af brännande kval, uppfostrande min son i hat till människorna, i hämndlystnad och våldig kraft. Jag har sett honom växa, jag har med ett villdjurs glädje sett honom insupa i mina lårdomar. I dag fann jag tiden vara inne att sända honom ut i världen men då — då sändes den våldiga ljungelden och splittrade mitt barn, mitt hopp, min stolthet likt det svaga trädet, som böjer sig för vinden. Här är jag nu, den siste af min ätt, utan hopp, utan barn. Tagen mig — gören med mig hvad I viljen. Den allsmäktige har låtit mig lefva. Förgäfvat, har låtit mig bida i år utan att nå mitt mål. Min son var mitt hopp — nu är jag, gamle man, den siste af min ätt — allt är slut! Och han, den andre, — han som fegt flydde, har jag ej nått — skall aldrig nå.

Den klangfulla stämman darrade, den såg utadde. Men den gamle patriarken steg fram, räckte ut sin hand emot främlingen och sade med fast stämma:

— Jo, Jacopo, du har nåt honom. Men jag flydde icke för min egen skull, utan för min systers — vi äro ock de sista af vår ätt. Jacopo, jag står vid gravens brädd, kan du förlåta mig?

Främlingen hade ryckt till som för ett fläsklag.

— Du! Du Giovanni! Du Marietta! Ni, som jag sett hvarje dag i fyrtio år. Den våldiga stämman sjönk allt lägre. Heliga Guds moder — bed för mig!

Han störtade ut. Den gamle ville följa honom, men hans syster höll honom tillbaka.

Den natten söf ingen af oss, men ingen yttrade ett ord och morgonen darrade funno vi främlingen med den våldiga stämman lugnt sofvande den sista sömnen i skogen utanför kajan.

Jag gråde en graf, där vi badade honom och den gamle patriarken läste ett Ave Maria och ett Pater Noster öfver sin dödsfiende — den siste af sin ätt.

Lifskampen är hård för alla, men dubbelt hård för den, som är sjuk och lidande. Dr. Peter's Kuriko ingifver den sjuka hopp allerede den första dagen. Den är icke en apoteksmedicin. Skrif till Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112-188, Hoyle Ave., Chicago, Ill.

WHY GET SOAKED

TOWER'S

FISH BRAND

OILED CLOTHING

WILL KEEP YOU DRY

HARDEST STORM!

LOOK FOR ABOVE TRADE MARK, BEWARE OF IMITATIONS.

Copyright Free Showing First Prize at International Fair.

HIGHEST AWARD WORLD'S FAIR, 1904.

A. J. TOWER CO., BOSTON, MASS., U. S. A.

TOWER CANADIAN CO., LTD., TORONTO, CANADA.

Hvar för sig genomvatt när Tower's Fish Brand ojeckler, starta eller gula kan hålla. De torka i svåraste stormar! Till salu öfverallt. Märk noga öfverstående varumärke och se upp med imitationer. Kataloger, som visar vill sortrad lager af kostymer och hattar skickas gratis.

Ryt fra Danmark.

9 Sønner bar Rister.

da Godebjerger Kollerup, Naas i Salting, forleden blev begravet.

Paa Kajafoert i Jylland. Forfatteren Julius Eriksen vil i Sommer med sin grønlandske Kajak sejle rundt i de jyske Aaer og Fjorde. Fra Jelling vil han bære Kajakten til Gudanaas Fjeld (veit for Jerring) og derfra sejle forbi Gimmelbjerg og op til Randers Fjord.

Sergelia Statistit.

Af en nylig i Belgien offentliggjort Statistit over de Udenlandske, der har gjort Tjeneste i Kongeriget, fremgaar det, at der i de sidste 25 Aar af 922 Standsnæver har været 255 Danse. En Fjerdedel af disse er vendt hjem med nedbrudt Helbred, og omkring Halvdelen er bleven Døse for Alimadefebren.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Konstlerne kommer i Forbindelse med Deltagelsen i Udenlandske.

Englad Dag. Odenie

Brynd har bevilget Ejendomme af G. E. Andersen i Odenie 10.

Str. „til en glad Dag“.

Danif Ræll i Ber-

lin. Paa et af Hænderhandlert-

ningen for Berlin og Odenie afholdt

Røde vedtoges det i videste Omfang

at fremme Indførselen af danif

Ræll, hvis gode Egenskaber har al-

mindelig anseende.

Der skal lidt til. De

Holfene paa Klobfjerggaard paa Hol-

ter forleden var i Færd med at træffe

skæerne ud, blev Rægteren og en skarl

uennige om, hvorledes et Læge Skulde

lægges paa; det endte med, at Ræg-

teren slog sin Røsthaand i Hovedet

med et Rægeb. Den Overlæde

gik et Par Dage uden at føle Ræg-

hjælp, men hans Tilstand forværre-

des, saa han maatte fjæres til sit

Hjem. Ræffe vil hans Liv ikke fun-

ne reddes.

En anden Historie.

Danif Blæde meddelte forleden, at

der i Bends Færd boede en Gus-

mand, som havde tagt sig for at fætte

1000 Kr. paa Rente hvert Aar og

gjennemførte sit Forjæt. Det vider

sig imidlertid nu, at Manden ikke er

en almindelig Gusmand. Han har

henimod en Læbe Skarff, holder 2

Døse og en Del Aar, driver Aal af

Sæveler, Lobaf og Dumle og har

haabonne Familieførbold, at han ikke

behøver at holde fremmed Medhjæl.

Saa lader Historien itats mere tro-

verdig.

Overretssagfører Carl

Mener i Røsthaand, der i den se-

rere Tid har været indlagt paa en

Nervelinie, har formlig forladt

denne og efterladt et Brev, hvori han

erklærer, at han af Røst for, at

Røstid skal omstaae hans Forstand,

ogter af aflive sig. Hans Gælle og

Aal er bleven fundet ved Røsthaand-

sen, men han selv er forsvundet for-

fundet, og Sandhedsindsigten er for-

for, at hans Sig ligger paa Røsthaand

af Sen.

Nafle senere Meddelelser er Rigt

fundet i Røsthaand.

75 Ldr. Land Paa

delagt af Værd. Pro-